

Phu Tu Tan Van

Chủ-nhơn:
M- NGUYỄN-DỨC-NHUẬN

Báo ra hằng ngày

Báo-quân: 48 rue Vannier, Saigon
Điện-thép nói số 566

Trời sanh con người có
hai con mắt mà chỉ có một
cái lưỡi, là có ý để cho con
người ngộ đến hai lần rồi
sẽ nói.

Colton

GỎI GẠO VỀ PHÁP

Phòng Canh-nông xin bớt tiền chớ-
chuyên để tiện việc làm quảng-cáo
cho lúa gạo ta bên Pháp

Độc-giả chắc đã biết rằng
gần một năm nay lúa gạo xứ
ta bị ế ẩm lung lăm, vì không
tìm được chỗ mà bán, bởi
vậy phòng Canh-nông đã tìm
đủ cách mà làm quảng-cáo
cho nó ở ngoại-quốc, như là
ở bên nước Pháp.

Người Tây có ăn được cơm
ta chăng? Chẳng những là họ
ăn được mà lại còn khen ngon
và thích ăn nữa. Chúng tôi
nhờ bởi vậy chúng tôi đã
lập ra một công-tư
Brabant nước Bỉ đến việc
Saigon, có một ông diện chủ
ta đem dâng cho ngài mấy kilos
gạo để nấu cơm ăn thử, sau
khi ăn rồi, ngài cũng khen là
ngon như nhiều người Tây
khác. Người Tây, như là
người Pháp, thích ăn cơm
như vậy, thế mà lâu nay lúa
gạo ta không bán cho nước
Pháp được bao nhiêu, là tại
ta không có làm quảng-cáo
cho nó bên nước Pháp, không
có chỉ cách nấu, ăn, cho họ
biết, thì bảo sao họ chẳng
chúng tôi dám chắc, ngày nào người
Pháp ở bên Pháp, mà có ăn
thử cơm ta đã một lần, thì lúa
gạo của ta mỗi năm sẽ bán
cho họ được nhiều lắm.

Đem thấy mỗi loại cho lúa
gạo ta như thế, mới rồi phòng
Canh-nông có xin quan Thống-
đốc Nam-kỳ ban tính với quan
Toàn-quyền và các hãng tàu đi
Tây - như hãng Nha - rồng
(Messageries maritimes) và
Năm-ngôi-sao (Chargeurs Réunis) - cho bay ra hai cách gọi
gạo về Pháp: 1- cho gọi từng
bao nhỏ từ 15 đến 20 kilos;
2- bao lớn từ 50 kilos trở lại,
và tính giá tiền chớ cho như
nhé một chút. Làm vậy để cho
người Annam, hoặc người Pháp
ở đây mà có thể quen biết
bên nước Pháp, có thể gọi gạo
ta qua tên cho họ chia nhau
ăn thử, làm quảng-cáo giúp
cho gạo ta, để họ biết ăn nó
cũng ngon và no như ăn bánh
mì, rồi gạo ta sẽ đem qua bán
cho họ mới được.

Có tin cho hay rằng sở Bưu-
điện và mấy hãng tàu đã nhận
lời yêu cầu của phòng Canh-
nông rồi, và quan Thống-
đốc Nam-kỳ cũng đã trả lời cho
phòng Canh-nông biết như vậy:
Từ nay nếu có ai gọi gạo
về Pháp, mỗi bao từ 20 đến
50 kilos, và gọi ngay chỗ bên
tàu ghé, thì hãng tàu sẽ
sút tiền chớ xuống còn có
20 quan mà thôi, chớ không

có tính tới 93 quan như trước
kia vậy.

Còn như ai gọi gạo đến các
thành phố ở trong nước Pháp,
là những chỗ mà tàu không
có đi tới được, phải sang qua
xe lửa, thì hãng cũng lãnh chớ
đến nơi ến chớ luôn được
nữa. Cách gọi đó, mỗi bao từ
20 đến 50 kilos thì trước hàng
lấy tiền chớ tới 190 quan
(195/30) nhưng nay hãng chỉ lấy
105 có đều chỉ được gọi nội
trong năm 1932 này mà thôi,
chớ sang năm thì hãng chưa
nhất định.

Ấy, cứ theo tin trên đây, thì
từ nay ta có thể gọi gạo qua
Pháp rất tiện, và nếu bên
Pháp đều hiểu hết rằng cơm
Annam cũng bở, cũng ngon,
ăn cũng no như ăn bánh mì,
thì từ nay về sau gạo ta sẽ có
một chỗ bán được nhiều vậy.
T. Q.

VIỆC TRONG CHÁU-THÀNH

Bền xe đồ

Sở Đốc-lý để cho xe đưa
hành-khách đầu hai bên chớ
mới cũng có tiền cho công-
chúng thất. Song từ hồi xe
đầu đó tới nay là 3 năm, từ
ngày đường Viénot và Schroeder
tráng dầu hắc đến nay, hai
chợ xe đầu không thấy sửa
sang tu-bổ gì lại hết.

Xe hơi đầu ở đó làm trục
đầu-hắc lên, nước mưa đọng
lại, rất rớt dơ dáy lắm.

Ở giữa trung-tâm châu-thành
mà để cho cái xe đường lớn
phải hư như vậy, thật là khó
coi quá.

Phải chỉ sở Đốc-lý biểu xe
đầu đầu tam nơi khác trong li
ngày, rồi đem người đến sửa
hại cái xe đường lại. Không
phải sửa như cũ, nghĩa là tráng
đầu-hắc là đủ.

Theo ý tôi thì nên lột da
xanh vào chỗ ấy, từ li đường
ra ngoài được một thước rưỡi
lên. Như vậy nước mưa sẽ rút
xuống đất, mà bánh xe hơi
không làm sao mòn hư mấy
lần da xanh được.

Các ông Nghi-viên thành-phố
Saigon nghĩ là sao?
Đề vậy mà coi, chớ cho hư
nhiều mới sửa hay sao?

Hư nhiều sửa tốn tiền nhiều.
Các ông muốn cần-kiểm đồng
tiền mà hỏi nước mắt của công
chúng hay không?

V. N.

VÀI SỰ KHUYẾT-ĐIỂM

Trong nghề buôn bán của mình

Tôi thấy tờ báo « Capital »

bên Pháp gửi qua có một bài
nói rằng bên Âu bên Mỹ, mà
nhất là bên Mỹ, người buôn
bán lúc này lo làm quảng-
cáo dữ lắm, vì họ nghĩ rằng
gặp bởi kinh-tế khủng-hoàng,
nhà buôn phải làm thế nào cho
công-chúng tin-nhiệm ở sự bền
vững của công việc làm của
thương-gia. Họ biết rằng làm
quảng-cáo nhiều chừng nào,
thì tiền bán hàng của mình, thì
tốt lòng cố gắng, ở lòng kiên
 nhẫn, ở lòng can đảm của
mình. Làm quảng-cáo nhiều
để cho nhiều người biết hàng
của mình, nhiều người
biết hàng hóa của mình thì
mình bán mau, bán nhiều.

Trong lúc ế-ẩm này, thời số
tiền và ra hoài không cầm
một chốc. Buôn bán mà có
đồng ra đồng vào, thì mới
dừng vững được.

Tôi thấy tờ báo Âu bên Mỹ,
người buôn bán biết cách làm
quảng-cáo như vậy, tôi nghĩ
lại xem mình, tôi chẳng lòng
buôn. Buôn vì thấy đồng-bà
mình có tánh ế-ẩm tiền làm
quảng-cáo, và mỗi lần làm
quảng-cáo trong vài ba tháng,
thấy sao số người đến mua
cũng không tăng thêm cho
mấy, rồi nghĩ rằng « quảng-cáo
vô ích quá, đã 3 tháng rồi, mà
không thấy số bán hàng thêm
lên, vậy thôi rồi thôi rao ra
cho rảnh », rồi rút lui rồi ra!

Nghĩ như vậy rồi sai.
Mình quảng-cáo món hàng
của mình, mình đừng có trông
mong thấy số người mua tăng
lên trong nháy mắt. Cái mục-
đích của sự quảng-cáo không
phải vậy, làm quảng-cáo không
khác nào như thời-miền-thuật
làm cho người ta tin theo ý
mình, như lời dặn của mình
mà mình tin theo ý mình rồi
cứ làm theo ý muốn của mình.

Vì dụ như hãng Boy-Landry
lì m quần-cáo cho hiệu thuốc
đầu Job. Trên tờ báo nào cũng
thấy chữ Job, ở góc đường nào
cũng thấy chữ Job. Mà họ làm
quảng-cáo cho hiệu Job đã hơn
10 năm nay, ngày nào họ bán
thuốc Job cũng đến bán buôn.
Sao họ không thôi là n quảng-
cáo, vì tiếng Job đã được nhiều
người biết rồi? Họ không thôi
là vì họ muốn cho số người
hỏi thuốc Job tăng lên nữa kia
mà.

Tại sao thuốc Job bán nhiều
hơn các thứ khác?
Thuốc Melia, Globe, Nat on-
lea vẫn vậy, cũng không khác
gi thuốc Job, thời cũng là
thuốc một thứ, chớ không phải
thuốc Job có kẹo, có đường, có
quế, có sấm gì hơn các thứ khác.

Ta thử coi, trong số 10 người
A nam, hẳn hết 9 người hỏi
thuốc Job. Tại sao vậy? Bởi
vì ba chữ J.O.B. rập lại thành
chữ Job, đã in sâu, nhiệm đăm
vào trí não của người ta rồi.
Đi đâu, liếc mắt vào đâu, cũng
thấy chữ Job. Xin ai một điều
thuốc bắt dờ ghiên, cũng thấy
gọi thuốc Job tro g tôi đem
ra. Nghe thấy quen tai, quen
mắt, quen trí rồi, mỗi khi đến
tên mua thuốc, nói lên Ab-
dalla, Winchester, Golden, Dra-
gon, Nationales, Double As
và v.v., thời khó nói và khó
nhớ tên mà nói tức thời trí
khôn nó nhắc cho mình nhớ
rằng hôm rày mình có thấy
hiệu Job, và tên ấy đã kẹo,
vậy ta kêu lên nó Job! Chớ

khách-tru nghe Job liền đưa
gỏi thuốc Job ra.

Ấy đó, cái mục-đích, cái hữu-
ích của quảng-cáo là vậy đó.
Ba tháng chưa ai biết, chưa
ai muốn, chưa ai ham hiệu
hàng của mình, thời quảng-
cáo thêm 3 tháng nữa, 6 tháng
nữa, 1 năm nữa, chừng người
ta thấy hiệu mình khắp nơi
chừng ấy thời có bán hàng
dễ dàng.

Người mình ra buôn bán,
cứ than ế, ế, ế, hoài, ế, là vì
không ai biết hiệu mình.

Làm quảng-cáo có nhiều
cách, mà trong bài này tôi
không nói đến cách quảng-cáo.
Tôi xin kể sơ lược vài sự
khuyết-điểm trong nghề buôn
của ta.

Sự khuyết điểm thứ nhất là
ít làm quảng-cáo.

Sự khuyết điểm thứ nhì là
không biết cách chớ dọn
món hàng và gian hàng của
mình.

(Còn tiếp) Vo-Ngũ

Đảng Hitler hành-trưởng qua đến Hongrie

Mới rồi đảng-viên trong đảng
Hitler đi cuộc hành-trưởng
Hongrie được đặc cử. Bữa hội-
nghị nhóm, một ông nghị thuộc
đảng Hitler hạn y-phục đặc biệt
của đảng Hitler về nhóm hội.
Lần thứ nhất người ta mới
thấy họ y-phục Hitler ở tại
nghị-viên Hongrie.

Hitler Lãnh-tu đảng Quốc-gia
xã-hội Đức

Hiện thời cả toàn-cầu đều
chăm chăm con mắt ngó
chóng ông Lãnh-tu đảng Quốc-
gia Xã-hội là Hitler vì chủ-
nghĩa bạo-động và trả thù cho
nước Đức làm cho ai cũng lo
sợ cho cuộc hòa-bình sau này.
Đã vậy mà thế lực của đảng
Hitler ngày càng thêm lớn, từ
đây về sau chắc sẽ có dịp cho
ta nói đến tên Hitler nhiều lần.

Lòng ái quốc của Hué-kieu

Người Tàu cư-ngụ ở ngoại-
quốc, có gọi họ là người
chánh-phủ Trung-vương, cho
Mĩ-chiến-Sơn và cho Thái-
định-Giải kể có mấy trăm
triệu. Nhờ số họ lớn lao ấy,
mà chánh-phủ mua thêm 120
cái máy bay chớ súng cối-xay
và trái bom, để đánh đối quân
Nhật-bồn ra khỏi đất Trung-
quốc.

Dân-bà Tàu ở Trung-quốc,
cũng vì lòng ái-quốc mà tình
nguyện đi ra một trận để cứu
chúng quân-lính bị thương và
nấu cơm cho họ ăn để họ đỡ
kết thú của nước.

Dân-bà nước người thật có
lòng vì nước quên mình.

Trước ngọn đèn xanh...

Nói thì dễ, làm mới khó

Tôi có đi coi hệ người nào hay
nói, thì ít hay lắm, bởi vì họ đã hay
nói, thì có thể nào họ làm kịp lời họ
nói kia cho được.

Lời từ Nam-kỳ ta mới có mấy bay,
có một người kia thấy vậy liền vọt
miếng nói:

— Cần chi với ế-ẩm chớ ra một
cái máy bay cho khò và tốn tiền
nhiều. Muốn bay giữa trời, ta cứ bắt
đôi bui muốn con chim rồi lấy chỉ,
một đầu cột vào cành nứa, một đầu
cột vào sợi dây xích của mình, cột
xong rồi ta một dây pháo, chỉnh out
bay lên một lượt, nó lồi đầu ta lên
trời liền. Bấy giờ muốn bay tới đâu
mà lại không được?

Có người khác cười nói: « Hồi chúng
muốn hạ xuống, phải làm sao? »,
Anh kia chớ phép, không trả lời
được!

Gần đây, lúc quan-cựu Tổng-trưởng
Thuộc-dân Reynaud qua viếng Thống-
dương, ngài có quở sao Saigon và
Hà-nội lại còn nhiều muỗi quá!

Muốn trừ cho hết muỗi, nghe đầu
Chánh-phủ có lệnh: một mặt sửa
sang dọn dẹp đường và cống trong
thành-phố, là ở sanh sản ra muỗi,
cho sạch sẽ hơn trước; một mặt gọi
cho Y-viên Pasteur ở Saigon tìm
thứ thuốc gì mà giết cho tụt đi muỗi
nhỏ con mà dễ dàng quá đi.

Trong lúc Chánh-phủ đang tính
làm như vậy, một ban đồng-nghị
của chúng tôi ở đường Calan lại
vọt miếng nói như vậy: « Trong lúc
Chánh-phủ chưa nghĩ ra cách trừ
muỗi, vậy xin dùng thứ dễ cách của
tôi chỉ ra đây, nó dễ chẳng tốn kém
bao nhiêu, mà nó lại là một phương-
pháp rất dễ thực hành. Muốn trừ
muỗi, thì phải dùng thuốc diệt muỗi
nước Áo (Autriche) người ta có dùng
cách ấy rồi, có kết quả xứng lắm.
Chúng tôi chỉ lo, mỗi đêm thành-
phố phải thả ra một ngàn con dơi bắt
muỗi cho nó bay đi bắt muỗi mà ăn,
thế là nó lo lắng hết sạch bao nhiêu
muỗi trong thành-phố chớ gì. Người
ta có tính mỗi đêm thả một con dơi
nào 1 xực 1 xực 40 con tới 50.000 con
con muỗi chớ không phải ít! Thế
thì tại sao ở Saigon, Hà-nội ta đã
lại không làm cách ấy? Mỗi nhà
khác một bầy dơi lại xông chớ gì! »

Độc cái bài của từ báo kia rồi, tôi
nghĩ mà tức cười. Thà là tôi chịu
khó, mà tôi đem viết bài, một tay viết
một tay đập muỗi, rồi sáng tôi đem
đàn dơi thả ra cho nó bắt muỗi thì
ngon, còn hơn ngồi viết thông thư
mà sung sướng quá mà và nghe mấy
ông chủ vườn họ cười! !

THÔNG CÁCH

Thư bàn ghề gi xui quá

Al đừng có, nếu không chết
thì cũng tàn tật

Lâu nay ta nghe nói xoàn,
ngọc, có nhiều thứ xui lắm,
nay thấy báo Ban-Dân (l'Ami
du Peuple) lại nói có thứ bàn
ghề cũng xui nữa.

Thước xưa ở trong một cái
chứa Ấn-độ kia, có mấy cái bàn
ghề bằng cây đá-ti, đem nó có
ấn tằm vò ấn cấp, một ông
thầy chùa nhẩy ra cụ, bị ấn
trộm đem chơi. Trước khi chết,
ông thầy chùa ấy có nói: « Đứa
nào lấy đồ này mà chơi, tao sẽ
làm hại nó cho nó coi! »

It làm sau bàn ghề ấy lại về
tay một ông vua nhỏ ở Baha-
der (Ấn-đô) chẳng bao lâu ông
bị loạn thần cướp ngôi, ông
hết sức nghèo khổ rồi chết.
Bàn ghề ấy về tay một ông đại
thần Hồng-mao, ông ấy bị ám
sát; về tay một ông ngoại-giao
nước Âu, ông ấy mất nghiệp
rồi tự-tử; về tay một ông
Thầy-sư Bồ-đề Argentina là
ông Lasserre ông ấy cũng tàn
mà lại rồi chết.

Từ ấy đến nay người ta
không nghe tin mấy món đồ
bàn ghề.

TỜ VỜ NG DẸN THÁC

THỨ BÌNH PHAM TƯỜNG

Màn thứ ba, dọn cảnh trường
dưa ngựa Saigon, cũng gần
giống như thiệt, có đều người
đi đánh cá ngựa thì không
được dùng vì tôi thấy chỉ có
một hạng người ăn mặc sang
trọng mà thôi, chớ không có
hạng quần hồ áo vải. Sắp đặt
như vậy, nếu trong khán - giả
có ai chưa biết trường đua ngựa
là sao, sao sao cũng tưởng
chờ ấy chỉ để riêng cho một
hạng giàu sang đến thử thời
văn với nhau mà thôi, chớ
người lao-động nghèo nàn, có
năm bảy đồng bạc trong lưng
không được tới, hoặc có tới
cũng không được đứng chung
ngồi lộn với mấy cô mỹ-thiếp.

Muốn bỏ k uyết chớ để cho
hoàn toàn, tôi tưởng nên thêm
4 người phu (les figurants)
vài người dân ông mặc đồ vải
cụt, vài người dân bà mặc đồ
hàng đen cũ, tương tự như
mấy chị bán hàng bông ngoài
chợ Saigon mới dùng với cảnh
thiệt của trường đua ngựa.

Còn nhiều chớ sai nữa.
Phạm đã vào trường đua ngựa,
thì ai cũng quyết có một việc
chọn lựa ngựa, hỏi thăm con
nào hay con nào dở, nhắc các
cáo đưa đi qua rồi chớ chớ
đó là chương-trình (programme)
hoặc có đọc báo thì cũng
chỉ đọc rơ các thứ báo bàn
về cuộc đua ngựa mà thôi,
rồi lo đi coi relevé (bảng biếu
số tiền cá) coi ngựa, coi nai,
mua giấy đánh cá, chớ không
ai ngồi yên đó mà đọc các tờ
báo thường được.

Hôm nay, Hào-Hoa vừa ngồi
lại bàn uống rượu, kêu bồi-linh
đi, đập ghề rầm rầm, ra trường
khể - lè quá. Một người
bạn của thầy (tôi không biết
tên) lại cầm một tờ báo
thường mà xem rất tự nhiên
như: gọi ý mấy nhà nh chớ
quanh chợ mới Saigon, đọc bài
có Văn nhẩy xuống lầu tự-tử
cho anh em nghe, rồi lại binh-
phẩm tới sự bạc nghĩa vô tình
của người có Văn yêu làm
kin nữa!

Thấy nội bao nhiêu đó đã
ani xa với sự thật rồi, thế mà
có Anh-Nga (có Kim-Phụng)
lại còn lên quet lửa đốt tờ báo
của thầy kia đang đọc, lửa
phát cháy rầm rầm, rồi vớ tay
mà cười với nhau nữa. Quán
rượu ở trường đua ngựa
nghe nghiêm trang lắm, chớ có phải
ở nhà hàng thường, hay ở
nhà riêng của mấy thầy mỹ
có đầu mà dờn hớt đến thế.
Làm như vậy không sợ mất
lòng những người la ngồi gần
và chủ quán rượu kia sao?

Chưa lĩnh xét giấy thuế thân
kia lại còn sai hơn nữa. Tại
trường đua ngựa là chỗ có
nhiều lính hơn hết, có đến
đôi ba chục người; lính an-
dâm tây, lính kín tây và ta, có
cả lính toàn-thành nữa, song
họ đến đó là để giữ gìn trật-
tự, rình rập kẻ gian; ăn cắp,
giọt tiền, móc túi, bắt bớ
đánh lộn, chớ tôi chưa hề thấy
có xét giấy thuế thân ai,
nếu không có ai làm việc gì
trái phép và gian giảo.

Bao nhiêu sự sai sai lầm,
tôi vừa kể ra trên đây, lỗi tại
thầy tướng (auteur) đặt sao
đạo kép phải diễn như thế
chàng? Tôi tưởng không nên
để lâu cho thầy tướng mới
phải.

Phạm đặt một thứ tướng, gặp
những lớp như lớp mấy thầy
ngồi nói chuyện đánh trái lần
ngoại Long - hải, hay như gặp
lớp trường đua ngựa này đây,
thầy tướng không cần viết rõ
từng câu, từng chữ, rồi bắt đạo
kép phải học cho thuộc lòng để
hát cho y như trong tướng đặt
kia nào, mà chỉ nói sơ cho anh
em chỉ em biết, phải làm vậy
vậy đó, rồi để họ tự-đo đặt lấy
câu nói mà nói chuyện với
nhau, mới ra vẻ tự-nhiên được.
Thật vậy, những lớp đạo kép
ngồi nói chuyện chơi với nhau,
không quan - hệ chi lắm, thầy
tướng viết rõ đã thất công, mà
bắt đạo kép nhai y như trong
tướng thì không khí nào tự-
nhiên như thiệt được.

Màn thứ ba này có Ngạc-
Hương diễn thật khá lắm: Âu-
sầu, nghiêm - trang, tỏ ra một
cô chơi bời có nhiều tâm sự
áo não, và đáng cho các bạn
làng chơi phải thương yêu
kinh nữa.

Trái lại, màn này Liên-Châu
lại tầm thường lắm. Chỉ cũng
được hết, chỉ có lúc vừa hiệp
với Ngạc-Hương là rừ nhau
trốn lên Dalat liền là bấy lắm,
làm cho người ta cảm thấy là
một cái có giết chết Ngạc-
Hương kia nữa.

Cái tính của Liên-Châu với
Ngạc-Hương là cái tính của
thượng, hay là cái dâm-tình?

Chỉ từ dờn nổi, gương bề
lại lãnh, ế thì trăm năm phải
tính cuộc vườn trôn làm sao,
chớ từ tính đi trốn dơi mãi
thế sao? ố Long hải vớ Dalat
mãi thế sao?

Thật một người có tư-cách
đáng khen, có tâm-tinh khá-ai
như cô Ngạc-Hương, mà lại
dem chát phân bèo bọt của
mình trao gởi cho Liên-Châu,
bi-vọng vào Liên-Châu, cho
Liên-Châu là hạn tri kỷ chung-
tinh của mình, thì thật cũng
uổng và là quá.

Lớp có tính-nhân của Liên-
Châu ghen, lớp Liên-Châu vài
xấp giấy bạc vào một cô Ngạc-
Hương, thật làm lòng quá! Có lẽ
hai người quen nhau ở đây là
quần rượu của trường đua
ngựa, có hằng trăm hàng ngàn
người chớ?

(Còn tiếp)

VIÊN-HOANH

Giúp nhau trong lúc tai nạn.

Vừa rồi hội « Trừ-bình-lao »
đã chuyển đặt vào quỹ hội
« Nam-kỳ Thương-nghệ Đồng-
nghiệp Tương-lực » (A.M.E.I.C.
I.C.) bảy trăm đồng (700/00)
do tiền thâu trong cuộc Chợ-
đem tại vườn quan Toàn-
quyền (19 au 22 Mars) để chôn
cấp cho anh em thất-nghiệp
có chân trong hội. Vậy kể từ
thứ hai 20 Juin 1932, anh em
trong hội ai đã vì cơn kinh-tế
khủng-hoàng mà phải thất
nghiệp, hãy đem tiền Hội -
trưởng của hội là ông Trần-
phân-Một tại nhà thuốc Solitère
mà lãnh phần 15-cấp.

Xin hãy nhớ đem đủ giấy tờ:

1) - Carte Sociétaire

2) - Certificat d'emploi.

BAN TRỢ-SỰ

Sắp ra đời

HAI

NGÔI

SAO

ÁI

TÌNH

NGÀY THỨ NĂM

30

JUIN

Hội nghị anh ái tình
là một lần (tên)
thuyết phục kỳ hay, đã
đang vào tập thứ
Phu-nữ Tân-văn và
ngày thứ năm 30 Juin

KHÔNG THÊM GIỮ BÍ-MẬT

Cochet chỉ những cái
bi-hiêm trong nghề chơi
ten - nit

Nghề chơi cũng lắm công phu. Thế thao có ban hành luật là chơi theo phong cách, hơn hết mà đây công tập luyện mới thành tài, mới có nhiều mảnh khỏe.

Các nhà vô địch giữ giải quán quân về ban hành luật cũng đã có nhiều người, vì đã lường qua các trận, đem các điều kiện sẵn sẵn viết thành bài thành sách làm hướng dẫn cho người sau như Lacoste, Tilden v.v... Nay lại có Cochet đem cái bi hiêm trong lối chơi này truyền cho ta nữa.

Vậy xin lược dịch ra đây để công hiến độc giả.

Sức mạnh của người chơi ban hành luật phải lúc nào cũng có. Nay có mai không là thường. Chơi thể thao như treo núi: gốc này lên hết, lại xuống gốc kia mà lên ngọn khác, cũng như sự thăng bại nay được mai thua khôn lường. Cũng có cách chơi đối với người này thì hiệu nghiệm mà đối với người kia thì chẳng ra gì. Có người so với bạn thì kém mà kết quả lại có phần hay hơn bạn.

Gobert, nhà quán quân, trong khi còn sống vẫn trên sân quần vợt, chơi nhiều trận chẳng được điều hòa. Người như Lacoste đã đánh là khác.

Người giữ giải vô địch có lúc chơi hay, có lúc không hay. Có lúc thua người này mà có khi thường được họ.

Nói như vậy để ta tìm lấy phương pháp hay cho lối chơi ban hành luật. Chơi ban hành luật từ đầu cuộc đến cuối cuộc, cái tình thế mỗi lúc mỗi khác, vì càng được vào sâu lại càng gặp tay kỹ-phương dịch-thu. Vậy cái công việc của người được ấy rồi mỗi trận mỗi nặng thêm.

Nên những người chơi ban hành luật thường luyện tập sao cho có đủ sức đối thủ với người kinh dịch của mình. Sức ấy từ đầu cuộc đến cuối bao giờ cũng có đều. Cái lúc chơi vòng đầu cuộc tranh đấu là ta luyện sức ta đây. Ngồi vòng đầu gặp người khá ngay thì lối trên này chưa thật là đúng. Song ta cứ trung bình mà rồi thì người dư cuộc tranh đấu thường gặp ba hạng người đối thủ với mình: hạng kém mình; hạng ngang mình; hạng hơn mình.

Chơi như thế ta phải xét nét kỹ càng vì mỗi cách chơi với mỗi hạng người kể trên đều có mặt thiết quan hệ cùng nhau. Được một trận có cái đánh cách không giống với được năm sáu trận trong một cuộc tranh đấu ở các trường hợp khác nhau.

Ta chơi với hạng kém ta, ta chắc được, ta có nên đánh bại họ một cách quá ư tàn bạo không? Ta có nên đem hết tài

của ta ra không? Không nên. Ta nên coi trận đấu ấy như là một dịp luyện tập cây vợt của ta. Trong cái thời kỳ này ta không nên dùng sức quá mà phải đi. Chỉ nên luyện cái tay trái ban hành thôi.

Chạy, nhảy, đập ban hành không được bằng chỉ lưu tâm chủ ý luôn luôn vào một chỗ.

Ta không nghĩ gì đến quả ban hành là đánh. Ta chỉ làm như bộ máy trả ban hành thì ta không tốn nhiều sức óc... Ta cứ như thường, như lúc tập. Ta nên để cho người đối phương ta, họ đánh các trái ban hành tài tình của họ.

Hỏi cho ta quen dịch với người đặt ban hành công kích ta kích liệt.

Nếu sân chơi có điều khuyết điểm, hoặc vì ánh nắng, hoặc trời quá, hoặc sân chơi ta không quen lắm, là một dịp hay cho ta quen sân ấy lần đi, ta không nên ăn ngay họ. Tuy nhiên nếu người đối phương mình giờ hết tài nghệ công kích, ta chớ để cho họ lên quá mà phải kiềm chế ngay cho khỏi tổn trí của mình. Sức có giảm khi chơi nhưng lúc nghĩ lại rồi, thần trí một khi vẫn hồi lại được.

Lối chơi như vậy khiến khi thi ở Wimbledon (Anh) 1929, thắng những người ở vòng đầu bằng năm set mà kỳ bản kết cùng chung kết chỉ ba set thôi.

Chơi với người ngang mình ai cũng biết cần phải xứng sức. Lúc mình chơi với người kém là lúc thêm sức cho lúc này. Ở đây ta nên cần đề ý: quần áo mặc cho rộng, giày buộc cho kỹ-cang và buộc dây lưng cho chặt v.v...

Tính điềm, tĩnh vận (jeu) được thua ta không nên nao lòng rồi ta cũng theo kịp đầu ta có kém số điểm.

Với người giỏi hơn, ta nên tự tin mình ta không hề sợ, cứ điềm nhiên đối thủ cùng người. Ta chẳng xem nhiều người vì thế mà hạ nỗi những tay cừu-khởi đó ru. Ta cũng vậy cho sao. Ta nên cho như họ giờ lúc không thừa sức, chơi cho nhiều khi làm lỗi mà nhân dịp ra sức đánh bại họ.

Lúc đầu gặp nhau nên gắng sức đánh cho họ gồm mình đã. Ta đừng để họ biết ta nhọc, nên thả cách đánh cho họ nhọc. Luôn luôn kéo dài, giữ hết tài của mình đánh quả ban hành cho mạnh làm cho họ không còn sức nữa, tất họ phải thua.

Được thua là thường chứ thấy được mà quá mừng, thua mà với nản. Còn nhiều hội-ngô ở trường tranh đấu, còn nhiều phen rửa hờn, còn nhiều phen ta thắng bại. Được ta

Thi tò
của tờ báo

Nếu nó sống đến năm
nay thì có trên
800 tuổi

Tờ báo nổi lên đây nó không phải của Huế-kỳ mà là của Pháp. Năm 1630 ông Théophraste Renaudot suy nghĩ ra, qua năm 1631 mới thiết hành được. Tên nó là La Gazette.

Cũng nên nhắc qua lịch sử của Renaudot, ông chủ của tờ báo trước hết trong thế giới.

Ông là một vị lương-y, lúc bấy giờ ông đã thiêu về chính-trị mà như là về nghề làm báo. Ông nhờ có cha Joseph tiến-dân mới được vào làm lương-y cho vua Louis XIII.

Ít lâu ông mở một văn-phòng ở đường De la Calandrie để hiệu là « Au Coq d'Or » chuyên chỉ địa-diểm của các danh-nhân trong nước và cả thế-giới nữa.

Nhờ vậy thiên-hạ tới lui rất đông-dào. Ông Renaudot thừa dịp có đủ các hạng người đến viếng ông hoài, ông mới hỏi họ tin tức này kia rồi mới cho ra một tờ báo chuyên về tin-tức phổ-thông đủ các phương-diện.

Ban sơ còn viết bằng tay sau in bằng máy, mỗi tuần ra một lần. Những tin tức ở Paris thì cho ra trước, còn về tin thế-giới thì ông lại để trường đầu. Về tin thế-giới thì một năm cũng có: chính-trị, binh-bị, hải-quân v.v. Ông lại có đăng tin tức về y học nữa. Tờ báo của ông Renaudot ra, ai ai cũng lấy làm lạ và rất chú ý, mà như là Y-viện Paris lại lấy làm lạ vì sao ông Renaudot viết báo mà lại hằng ngày cũng xem bệnh như thường.

Tờ báo này sau đổi lại là La Gazette de France, sống đến Âu-châu đại-chiến (1914-1918) thì mới im hơi lặng tiếng vì lẽ gì không nghe nói.

Tính ra từ ngày ra đời cho đến ngày tắt nghỉ có trên 280 năm, mà nếu tính luôn tới ngày nay thì tờ báo ấy có hơn 300 tuổi vậy.

T...

Saigon có một

Thiên hạ đồn không sai, nhà đông sách và làm các thứ hộp giấy (carton) đủ kiểu, tốt đẹp vô song, giá lại rẻ hơn hết, chẳng có đâu bằng P. Nguyễn-văn-Châu 16 Bđ Galieni gần gare Arras (Saigon).

Một người muốn đóng sách

N. D. N.

nên coi thường, nhún mình chớ làm phách, vì thể thao rất bất thường, ai cứ được mãi mà giữ chức vô địch không có ai phá nổi đâu! Mỗi lần thua ta nên xét thua vì đâu, vì nhược điểm gì. Mỗi lần thua là bài học của ta, ta nên cho lối học ấy hay gấp mấy vạn lần.

KIM-DAN

TIN THẾ-GIỚI

GENÈVE

Hội nghị Lausanne
làm việc

Sáng thứ 6 tuần rồi, các vị đại-biểu của tiết cường nhóm lại đã họp tại Lausanne, để bàn tính vấn đề bồi thường và nợ chiến-tranh. Không nói, độc-gã cũng biết rằng nước Pháp thời có ông E-ri-ô nước Anh thời có ông Mac-Jô-nan thay mặt, Liệt quốc chủ ý đến 2 ông này lắm, vì hôm rày hai ông đồng tình hiệp ý với nhau để giải quyết lần này cái vấn đề bồi thường và nợ chiến-tranh.

Đoàn đại-biểu Pháp và Anh đã đồng ý với nhau về tờ tuyên-cáo sẽ đọc tại hội-nghị, trong tuyên-cáo ấy sẽ bày tỏ ý-muốn của hai nước. Ông Mac-Jô-nan được cử đi thương-thuyết với đại-biểu các nước khác để hiệp nhau lại mà giải-quyết các cái vấn đề quan hệ đến tương-lai của lý-tai và sự hòa-bình của Âu-châu.

Vấn đề thế-như đang bàn cãi là cái vấn đề nợ chiến-tranh của Đức, thiếu liệ-cường. Ta còn nhớ Tổng-thống Liệ-cường là ông Hoover (Hô-vơ) có mời các nước cho Đức triển khai lại một năm. Nay ngày kỷ-bang đã gần đến rồi, các nước nên coi phải đối phó cách nào, chớ Anh và Pháp đã như định xin các đại-biểu để chứng nào cuộc hội-nghị này sẽ-mac rồi sẽ khởi sự đòi nợ chiến tranh.

Sáng thứ 7, 18 Juin, ông Mac-Jô-nan đọc tờ nghị-án của nước Pháp, Anh, Ý-ta-ly và Nhật-bổn, trong ấy nói rằng 1 nước ưng-thuận thuận sự trả nợ chiến tranh và nợ bồi-thường, sau ngày hội-nghị Lausanne bế mạc, song các đại-biểu nên định chỗ mau xong các cái thế-lệ bước Đức trả nợ.

Ông Von Papen, đại-biểu của Đức, nghe cái nghị-án ấy rồi, tỏ ý bằng lòng.

Ông Herriot cắt nghĩa sự không-hoàng của Đức. Qua hội-nghị bồi-thường, ông Herriot lấy làm mừng mà nghe lời tuyên-cáo của ông Mac-Jô-nan nói rằng các nước nên coi theo các tờ giao-kết, các tờ hiệp-thước mà đối đãi với nhau, như vậy mới có cái đạo-lý trong việc giao-lễ.

Lấy tờ nghị-án ở Bâle làm lệ luật, ông Herriot nhận rằng tài-chánh hiện-thời sẽ đi bị khủng-hoảng quá là và quá cái sự phòng-dự của kế-hoạch Young, và cuối lý-tai của Đức bị nhiều nỗi khó-khăn là vì các nước không xuất tiền ra nữa. Bởi vậy bây giờ các nước phải hiệp nhau lại mà mở rộng sự giao-thông tài-chánh trong hoàn-cầu.

Đức có thể trở lại giàu có như xưa chăng?

Cứ do theo tờ trình của ban

điều tra tình-hình tài-chánh của Đức nhóm tại Bâle, ông Herriot nói rằng ông tin chắc không sớm thôi muộn, tình-hình tài-chánh của Đức sẽ trở lại vững vàng như xưa, vì nước Đức cố gắng chống chọi với thời thế hiện tại để mưu cái ngày hạnh phúc ở tương-lai.

Đức, Pháp, Anh
thiếu bao nhiêu nợ?

Ông Walter Layton (Lan-tô) chỉ rằng nước Đức thiếu nợ chiến-tranh 12 ½ tỷ đồng vàng Đức; nước Pháp thiếu nợ chiến-tranh 51 ½ tỷ đồng vàng Đức; nước Anh thiếu nợ chiến-tranh 130 ½ tỷ đồng vàng Đức.

Kỷ-hạng của ông Llo-vơ cho Đức trả 1 năm, làm cho ngân-sách nước Pháp bị hụt 1 ngàn 8 trăm triệu quan, mà bây giờ chính-phủ Pháp phải lo bổ-khuuyết lại!

Ông Herriot về tình-hình
tài-chánh eo hẹp của nước
Pháp

Nói đến tiền thâu vô của xã hội-xã Pháp, Đức và Anh để dùng trả nợ bồi-thường cho Huê-Lý, ông Herriot nói rằng số tiền 600 triệu đồng vàng Đức mà mỗi năm xã hội-xã Pháp phải xuất ra để trả nợ, không có nên cho Đức là bao nhiêu, vì nếu rồi đây mà các nước chịu hủy cái khoản nợ bồi-thường này cho Đức, thời xã hội-xã Đức chỉ còn trả có 10 ½ tỷ quan mà thôi, chỉ như số tiền của xã hội-xã Pháp và Anh phải trả ra mỗi năm là 65 ½ tỷ quan và 100 ½ tỷ quan. Như vậy thời, nếu các nước hủy hẳn khoản nợ bồi-thường, thời nước Pháp và nước Anh chịu ảnh-hưởng nhiều lắm, mà sự bất công bình ấy ai cũng phải nhận cho là quá là.

Ông Herriot nói khản-khải

Ông Herriot nói tiếp rằng, vấn đề bồi-thường không phải có quan hệ giữa hai nước Pháp và Đức không mà thời đầu, nó có quan hệ mật-thiết đến các nước khác nữa. Bây giờ phải liệu mà sửa sang cuộc tài-chánh của toàn cái Âu-Châu mới được. Chớ giải-quyết vấn đề bồi-thường và nợ chiến tranh không đủ làm cho cuộc kinh-tế hết khủng-hoảng. Trái lại các nước phải chung lưng đấu cật lại mà giúp đỡ lẫn nhau, họa may có thay đổi tình-hình khó khăn hiện tại; nước Pháp thành tâm tăng thành cuộc liên-liệp các nước và sẽ gắng tay ra phụ lực với liệ-cường.

Ông Herriot nói rằng: « Muốn có hòa-bình về chính-trị thời tất nhiên phải có hòa-bình về lý-tai trước đã. Mà muốn có hòa-bình về lý-tai thời phải có hòa-bình về chính-trị. Như vậy thời 2 việc có quan hệ mật-thiết với nhau, là bàn bạc

về vấn đề lý-tai, nhưng ta chẳng nên quên ngoi chừng vấn đề chính-trị. Tôi (ông Herriot nói) tôi sẽ bình vực quyền lợi xứ sở tôi là nước Pháp trong vòng quyền lợi của Âu-châu, chứ không có ích-ký. Tôi xin cho nước Pháp tôi được hưởng sự công-biập và sự bình đẳng mà nước Pháp vẫn muốn cho các dân-tộc khác được hưởng như mình vậy, chớ không có ý riêng tư gì cả.

Ông Von Papen bị-quan

Sáng thứ 7 (18 Juin) hội vừa nhóm thời thấy ông Von Papen (Vông-ba-lân) đại-biểu Đức đứng lên đọc tờ trình bày tỏ rằng hiện thời nước Đức trải qua một thời kỳ khó-khăn hết sức, tài-sách trong nước thời như bị cầm cổ cổ rồi, chôn-lấp trong số nợ nặng nề về kho quỹ bồi-thường, nợ chiến tranh và các cuộc khác thời về thương mại ở trong nước. Ông Papen kết-luận, nói lên một cách rất thâm-thiết rằng nếu như các nước bước Đức phải trả nợ chiến tranh và nợ bồi-thường thời không khác nào cầm dao cắt họng nước Đức, vì mạch-liền đã khô ráo rồi, sức trả nợ đã đuối rồi, không thể nào trả nợ được. Vậy xin các nước nhòa tay cho Đức và nên mở rộng cái trường hợp-lực cho Đức dựa vào một cách thực-nghệ ệm.

Ông Chamberlain động lòng
thương

Ông Chamberlain (Sâm-bê-Lan) Thương-thơ nước Anh, đại-biểu theo ông Mac Donald, tiếp lời ông Von Papen, nói rằng ông cũng nhận rằng nước Đức hiện thời túng ngặt lắm không có thể trả nợ cho đồng-mình theo kế-hoạch của ông Young (Dung) vậy thời nếu các nước mở hủy khoản nợ bồi-thường thời chính-phủ Anh sẽ vui lòng chịu liền.

PHÁP

Ông Herriot trở về Paris

Hôm trước Bôn-bao có nói rằng ông Herriot có điện-phóng viên các báo cho công chúng hay trước rằng nếu rảnh việc ở Genève một ngày hoặc nửa ngày, ông sẽ đi máy bay về Paris để lo liệu việc chính-phủ kéo đi vắng lâu không tiện.

Nay có tin cho hay rằng hồi 11 giờ khuya đêm 18 Juin ông Herriot ngồi xe-lửa trở lại Paris, đúng 10 giờ chưa ngủ đến bộ Ngoại-giao; trước khi lên xe đi, ông Herriot có đánh điện-văn về mọi các quan Thượng-nhóm tại bộ Ngoại-giao đúng 10 giờ sáng chưa ngủ để bàn bạc công việc ở Genève và ở trong nước. Chiều chửa-nghỉ 5 giờ, các quan thượng-hội lần nữa.

Ông Thượng-thor bộ tài-chánh
Germain Martin ở lại Genève.
Ông Herriot sáng làm việc
lắm.

Cụ Poincaré hết bệnh rồi
Mấy tháng nay qui thể cụ
cựu Tổng-Thống Poincaré bất
an. Nay có tin ngài đã hết
bệnh, bình phục như xưa, nên
ngài đã đi hàng-giáo trong 1
tuần lễ sẽ trở về Sampigny là
nơi quê quán của ngài.

ÉT-BA-NHO

Cuộc vận-dộng của phái
bảo-hoàng bị thất bại

Phái bảo-hoàng, theo vua
An-Phông 13, có âm mưu
khuyến phục chính-phủ (ông
hóa dân chủ, rồi bị số Mặt-
tham phát giác ra, nên mới
vị quan ba bà-tước Calabre
và vị quan ba Sabater bị bắt
ba ngục. Số mặt-tham đi
khám xét nhà người bị tình
ngại ở trong kinh-đô, gắt lắm.

I-TA-LI

Hai người sát-nhơn bị
xử-ban

Cách đây chẳng bao lâu, hai
người I-ta-ly tên là Bovone và
Sbardello toan ám sát Thủ-
tướng Mussolini (văn-hiến người
trong đảng liêc-xau rồi bị bắt,
tòa xử-ban. Bọn ấy xin án xá,
mà chính-phủ không cho, nên
sáng bữa thứ bảy 18 Juin, hai
người ấy đã bị đem ra pháp-
trường cho lính bắn vào lưng.

Một quyền-tiền-thuyết
mà xưa nay trong rừng
tiền-thuyết Đông-Pháp
không có cuốn nào
tương đương là quyền-
tiền NGÔI SAO
AI - TÌNH

Vì muốn bán hết hàng
để dọn làm nhà báo cho
rộng, nên kể từ đây
những hàng lụa nhàn-hàng
ông Nguyễn-đức-Nhuân
sẽ bán tây, tính giá thật
lẻ, cầm chừng bằng là đủ
màu nguyên giá 2510 một
thước, hũ còn 0570 một
thước. Cầm chừng lớn
nguyên giá 1530 ha 0550
một thước.

Thượng-hải thiết nguyên
giá 2520 ha 1580 một
thước.

Mình hũn bông nhung
1 áo nguyên giá 215 ha
còn 155.

Mình ren nguyên giá
15p.00 ha 8p.00 mình
thưa bông dệt (crêpe
georgette) nguyên giá
11p.00 ha 10p.00 thứ
12p.00 ha 8p.00.

Nhưng toàn bộ đến có
từng màu nguyên giá 45p.
một áo lụa còn 30p.00 thứ
35p.00 ha còn 25p.00 thứ
24p.00 ha 20p.00.

Ni có áo (fantaisie)
nguyên giá 8p.00 một
thước ha còn 3p.50.

Chuyện của Phụ-nữ Tân-văn

THỜI ĐỀ KIẾP SAU

của Hồng - Giang

(Tiếp theo)

— Anh ơi! Nói ra lương
những đau lòng, thiệt đôi ta
chẳng động cùng nhau hết
ngũ-tâm năm, kỳ cũng bởi
ai đâu chớ chẳng phải tại
lòng em, xin anh biết cho em
chớ đó. Khối tình em mang
trong lòng, tưởng khi em
thác xuống tuyết - dài cũng
không tan! Nếu kiếp này em
chẳng động đem thân cái
đáng dựa bóng từng quán thì
em nguyện kiếp sau sẽ đi
thai làm người con gái Y-đi-
nam động gặp anh cho phải

nguyên. Thời, anh đi thì có
việc đi, đôi ta còn chút mong
mỗi cái cùng, là để em từng
thẳng nói với mà em coi họa
may có thương tình mà cho
đôi ta sum hiệp.

Đồng hồ gõ 10 tiếng, mà
nàng về, làm cho câu chuyện
của cặp uyên-vương tới đây
phải dứt.

Bà-Thơ ra về, nàng đóng
cửa tắt đèn đi ngủ.

Đóng cửa rồi bà rầy con bà
bết sức, hỏi sao còn nói
chuyện vắng với người ấy làm

chỉ? Nàng thưa đáp bả rầy về
chuyện đó, năn nỉ hết lời, mà
bà cũng như không thèm
gả nàng cho Bà-Thơ. Vô bi-
vọng, nàng ủ-dột mấy châu,
đêm ngày sầu thảm, sắc nàng
coi mỗi ngày mỗi tiêu-uy, thân
nàng mỗi ngày mỗi ốm. Nhưng
nàng quyết bụng thế nào nàng
cũng năn nỉ với má nàng nữa,

đúng bà có đánh cho chưởi, nàng
cũng cam tâm, vì tình nàng
thương Bà-Thơ đến cực điểm.

Cách ít bữa sau khi Bà-Thơ
đi đi, trong lúc nàng đương
đang làm ca-phê cho khách
uống, một anh phước-tơ ngoài
cửa bước vô lên trên tay cầm
một cái thơ, vừa gõ ra vừa
hỏi:

— Ý đây có ai tên Hà-hương-
Đạo không? Có một cái thơ
đây nè.

— Có, tôi đây là Hà-hương-
Đạo.

Nàng tiếp lấy cái thơ bỏ túi,

mẹ nàng ngó tròn tròn và hỏi:

— Thơ của ai vậy?

— Thơ của ai chưa biết, để
lát nữa đọc sẽ hay.

Xé cái thơ ra, nàng đọc thầm
rằng:

Siemréap, le... 1933...

« Em rất yêu dấu Hà-hương-
Đạo ơi!

« Anh đôi lời Siemréap bữa
trước qua bữa sau thì anh
viết liền một cái thơ rất dài,
tình gửi qua cho em, nhưng
anh chưa gửi, cái thơ ấy bây
giờ đương nằm trong cái
hộp-phơi của anh; anh định sẽ
gửi nó cho em sau khi được
tin em về chuyến du-yên nợ
của đôi ta và trước cái giờ
cái cùng của cái đời anh.
Anh nói thế nghĩa là một mai
em nói mà em không xin lòng
được, thì không biết chừng
anh sẽ phải rời nợ thế, nhắm
mắt ngàn thu.

« Anh trách ông tơ sao các

có, bà nguyệt khéo thay lay,
xe dây chấp mỗi chỉ cho kẻ
Việt người Ngô, mà làm
không xong, để cho duyên nợ
đôi ta như bỏ tan keo rá!

« Vì buồn quá, phần nhỏ
em, nên anh không định chỉ
lâm việc, anh buồn cho đến
biết ăn, biết nói. Đêm nằm
không yên giấc, nghĩ đương
xang. Đường cái lúc buồn rầu
này, anh muốn một là chết
quách đi cho rồi, cho khỏi đau
lòng thất-truật; hay là bỏ nước
mà đi đâu cho xa, đừng khuấy
khỏa nỗi niềm. Nhưng chết,
anh chết vì tình, chắc mệnh
thế chớ hại, làm người có khi
phách như anh, anh khó lòng
quá.

« Vậy anh hết sức trông tin
em và chờ em mạnh giỏi.

Ký tên: Lê-Bà-Thơ.

Độc hết bức thơ, có Hà-
hương-Đạo tỏ dấu buồn rầu bị
thảm-lâm. Mà có hồi thơ của
ai, thì có nói đối rằng thơ của
chị sáu Xanh dưới Châu-độc
gửi lên mượn mua đồ.

— Thơ của con sáu Xanh
mượn mua đồ mà sao mày
đọc rồi mấy buồn dữ vậy?

— Vì chỉ mượn mua đồ mà
nhờ mượn những món khó
kiếm, nên con buồn vì sự
mua không được.

— Mày nói lão với tao!
Chà chà, tao đã biết rồi. Tao
đã nói với mày không biết
mấy trăm lần rằng nó là con
trai Annam còn mày là con
gái Trung-quốc, mà mày không
biết giữ thế-diện sao, mà mày
còn tưởng nhớ tới nó nữa?
Tao nói mà mày không nghe
thì tao chết cho mày coi. Rồi
mày làm gì đó mày làm, mày
lấy ai đó mày lấy.

Nàng nghe mẹ rầy thì ngoai

một tay giả vui cho vừa lòng
mẹ, chớ ở trong như dao cắt
rưỡi, muối xắt lòng. Tình nàng
đổi với Bà-Thơ nặng lắm,
nên nàng không vì những lời
quở-mắng của mẹ mà làm lơ
không trả lời cho Bà-Thơ,
nàng gắng gượng viết một cái
thơ như vậy:

(Còn tiếp)

Thuốc xức mụn VẠN-ĐẠI

Phẩm dân bà con gái, đương lúc xuân thời, qui nhái là giữ gìn cho da mặt được mịn màng, trong trẻo.

Người con gái dầu cho gương mặt xinh đẹp, miệng cười có duyên thì đầu nữa, mà nước da lại xỉn mờ, mung, đỏ, lấm lấm, tàn nhang, thì coi cũng kém về yêu kiều, vì như hồn ngọc qui mà có tí cốm vôi vậy.

Cao nên chúng tôi, đã dùng thì nhiều lần tìm ra thứ thuốc này trừ các chứng mụn trên mặt như mụn bọc, mụn nhọt, tàn nhang v. v. v.

Người nào muốn ít xức mặt trong ba đêm, mụn nhiều trong năm đêm thì hết. Mấy da xấu mới xức thấy da mịn, có hơi ngả, thì chờ sự, cứ xức hoài cho tới hết mụn. Đã có nhiều người dùng thử đều khen ngợi rằng:

«Thuốc hiệu - nghiệm không có thứ thuốc xức mụn nào hay bằng».

GIÁ BÀN MỖI HỘ LẠ:

Hộ lớn 1550. Hộ vừa 1500. Hộ nhỏ 0550

Ở xa ai muốn mua, hoặc muốn trả tiền xin viết thư thương lượng với Mue Huỳnh công-Sun, Rue Luciane (Tranph), Cũng có gửi bán lại Societe Ng-dưc-Nhuận Chợ-củ-Saigon.

P. S. Xức thuốc này, muốn cho tuyệt nọ thì nên dùng thuốc xức «Tiểu-dâm-tử-hai-con-Voi» một tháng hai kỳ, thì không bao giờ có mụn.

TRAN-VAN-HAI dit Hai KY

62 64, rue Amiral Dupre, Saigon

Người Nam
giúp người Nam

Tôi đã làm 15 năm tại nhà sửa đồng hồ, trừ danh của người Pháp, tại Hanoi, và 10 năm mấy tiệm kim-hoạt lớn nhất tại Saigon. Tôi chuyên nghề sửa các thứ đồng hồ lớn nhỏ, đã được nhiều giấy khen.

Nay tôi ra mở tiệm riêng, tại đường (Thư-đức), rue Amiral Dupre, số 62-64. Tôi có lãnh sửa đủ các kiểu đồng hồ lớn nhỏ, và có bán đủ thứ đồ thứ đồng hồ treo tường, như là Carillon Westminster và Regulateur kiểu nào cũng có, thứ 8 baguettes và 5 baguettes giá rất rẻ, và có bán đủ đồ phụ tùng và nghề đồng hồ.

Từ nay xin Quý khách đến để đến tận tiệm.

Mua hay sửa, chúng tôi xin làm rất cẩn thận và và bảo hành chắc chắn, chắc Quý khách sẽ được vừa lòng lắm.

Kính cáo.

Chủ nhân: TRAN-VAN-HAI dit Hai KY

Đường Thủ Đức, bên hông nhà hàng Courtinot

Sách bán giúp
Hội Dục anh 40-1.

Sách có nhiều bài hay.
Xin giới thiệu cùng đọc.

Phổ-thông Văn xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

At muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy liên thư định cho 0528 gửi mua. Thư gửi cho: Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-số ở Giadinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

At muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy liên thư định cho 0528 gửi mua. Thư gửi cho: Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-số ở Giadinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

At muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy liên thư định cho 0528 gửi mua. Thư gửi cho: Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-số ở Giadinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

At muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy liên thư định cho 0528 gửi mua. Thư gửi cho: Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-số ở Giadinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

At muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy liên thư định cho 0528 gửi mua. Thư gửi cho: Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-số ở Giadinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

At muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy liên thư định cho 0528 gửi mua. Thư gửi cho: Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-số ở Giadinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn «Nữ-tính-thể-thai», sách dày 52 trang, cỡ lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ-hải có lựa chọn của 3 người biết soạn sắp đặt theo lối mỹ thuật, có nhiều tranh hình diêm trang.

Giá định: 0525.

Tiền bán sách này có trích 50% giúp Hội Dục-anh.

ĐÔNG-DU'ONG THỜ'I-SU'

E LIGON

Hội Nam-kỳ Cứu-tế Nạn-dân

Ông Hội-trưởng hội «Nam-kỳ Cứu-tế Nạn-dân» vừa rồi có tiếp được 15 học hai mươi một đồng (21\$00) của hội «Cercle Sportif Saigonnaise» quyên góp trong vụ cứu-tế nạn dân bị bão ở miền Nam Trung-kỳ.

Phương danh các nhà từ-biện xin đăng như dưới đây:

M.M. Nguyễn-văn-Hà... 2\$00

Nguyễn-văn-Hà... 1.00

Trần-văn-Kiến... 1.00

Vân-Canh... 5.00

Hoàng-văn-Hoành... 0.50

Nguyễn-văn-Tây... 0.50

Nguyễn-văn-Thảo... 1.00

Đinh-văn-Tổng... 1.00

Nguyễn-văn-Thoát... 1.00

Hoàng-văn-Tâm... 1.00

Phan-văn-Dương... 1.00

Hình-di-Ca... 1.00

Trần-văn-Thoát... 1.00

Vân-Giải... 1.00

Nguyễn-ngọc-Tĩnh... 1.00

Nguyễn-văn-Sự... 1.00

Nguyễn-thị-Bà... 1.00

Cộng... 21\$00

BENTRE

Cát cỏ mà chết

Mới rồi có một ông già 70 tuổi, tên Trương ở làng An-biệt quận Batri (Bentre) không biết vì lý do gì ông nhe lấy dao cắt họng mà chết.

Làng hay tin có đến tra xét.

HUẾ

Cuộc phát phần thưởng ở trường Quốc-học

Sớm mai ngày 16 Jun, tại kinh-dô Huế có cuộc phát

phần thưởng cho học sinh rất long trọng vui vẻ.

Quan Khâm-sứ Trung-kỳ, quan Phụ-chánh thân-thần-tôn-thể-Hàn cùng nhiều quan văn võ và các bậc thân hào ở Huế đều có đến dự cuộc phát

phần thưởng này.

Trước hết phát phần thưởng cho trường Quốc-học, kế

trường Đồng-Khánh và các trường sư-học Pháp-Việt.

BÁCLIEU

Vợ lấy trộm bị chồng giết chết

Anh Bui-văn-Nhơn, 28 tuổi, ở Baclieu, có vợ tên Võ-thị-An, 21 tuổi.

Thưa Thị An nên 20 tuổi, lên lúc lấy ai không biết, cho đến

đôi có thai. Cha mẹ Thị An sợ xấu hổ, nên kêu Bui-văn-Nhơn

đến gả Thị An cho và nói thiệt sự tình cho Nhơn biết. Nhơn

ngồi sao chẳng rõ, chịu lấy Thị An làm vợ và nuôi dứa-con

tư-sinh-tử (con chưa hoang).

Nhơn làm công dưới tàu, mỗi tháng có gửi tiền về cho

vợ. Sau này Nhơn về nhà đi ở ban làm ruộng ở Làng-tròn,

cũng có gửi tiền về châu-cấp cho vợ.

Hồi nọ, Nhơn nhớ vợ, bèn

trở về nhà thăm viếng. Thị-An

tổ ý lơ lửng với Nhơn, đã

không niềm nở với chồng, đã

không nấu cơm cho chồng ăn

và hỏi thăm việc làm ăn, manh

giới thế nào. Thị-An lại còn

đuổi Nhơn đi là khác nữa!

Nhơn sanh nghi, liền trở ra

ngoài chợ chơi, đợi tới về rình

coi vợ mình có tơ tình với ai

không.

Trộn ngày Nhơn đi ra chợ,

thời ở nhà Thị-An tình-tự với

trai. Tối lại còn để cho người

linh riêng ở lại nhà lửa-mới

là gan ruột!

Lối 9 giờ tối, đêm 11 rạng

mặt 12 Jun, Nhơn về rình sau

hệ nhà, dòm vô thấy Thị-An

đương giốn cười ôm ấp một

người đàn ông là mặt. Còn

gián nỗi phùng lên, Nhơn xách

búa, xô cửa sau, chạy vào quyết

lòng chém chết cả gian phu

dâm phụ. Nhưng đưa trãi khôn

nan kia mau chơn nhảy khỏi,

còn Thị-An thì còn nằm trên

giường không kịp... đây chạy

nên bị Nhơn chém hai búa vào

dầu bẻ sọ, và 2 búa vào mặt

bẻ xương mặt, máu ra linh

láng. Nhơn từ nhiên là lớn

kêu linh đến bắt vì va mới

giết vợ và chết rồi.

Linh nghe kêu chạy đến bắt

Nhơn, thời Nhơn không chối

cải, kháng cự gì hết. Làng chử

Thị-An vô nhà thương Baclieu

chắc mười phần phải chết vì

hứa đập vào sọ bẻ ra, thời có

trông gì sống được? Nhơn

hiện thời đang bị giam nơi

khám Baclieu chờ xét xử.

Thế nào vụ này cũng sẽ ra

trước tòa Đại-hình Cảnh-thơ.

VINH

Thù oán cha mẹ, lại nhe giết con!

Vợ chồng Nguyễn-văn-Lui ở

làng Thụy-phương, tổng Gia-

du, huyện Cẩm-thủy (Thanh-

hóa) chuyên nghề làm rẫy,

vợ chồng ở với nhau đồng hai

một con, đứa lớn 10 tuổi, đứa

nhỏ 2 tuổi. Hai vợ chồng đi

làm cày, ngày, để con nhỏ lại

cho thằng lớn coi chừng.

Hôm 6 Jun, vợ chồng Lui

đi làm về đến nhà, vừa bước

vô cửa thấy sự gớm ghê, là

hai đứa nhỏ chết nằm trên

vũng máu!

Đứa lớn bị hai vết thương

ở đầu và ở tay, chết ngay dưới

ngạch cửa, còn đứa bé thì bị

hai vết thương ở lưng cũng

chết.

Vợ chồng Lui ôm thấy con

mà than khóc và la làng. Quan

làng đến khám xét rồi cho

chôn. Hiện thời quan đương

mở đường tra vấn để tìm kẻ

ác tâm. Nghe đầu như có kẻ

oán thù vợ chồng Lui nên

đang tâm giết 2 con Lui bỏ ghét.

Độc quyền ở Đông-dương
hết thấy những món đồ
chụp hình hiệu AGFA.

Tốt nhất trong hoàn cầu
PHOTO KHANH-KY
44, D. Bonard, Saigon

Khéo Nử-công

Quý cô thường hay làm bánh,
quý cô có kén bột không?

Nếu quý cô muốn bánh mình
làm được mười lần tốt cả và
mười, thì nên lại nhà hàng
Nguyễn-dưc-Nhuận số 48 đường
Vannier Saigon, nơi đó có trữ
hai thứ bột rất tốt, quý cô đến
đó thấy bột ấy sẽ vừa lòng,
không còn nơi nào có bột lọc
được nhẹ-nhân và trắng tinh
như vậy cả.

Bột Màng-thích 1 cân 0\$25
Bột Bắc một cân... 0.25

TIỂU THUYẾT MỚI XUẤT BẢN

Tại nhà in J. VIET & FILS

	Giá trọn bộ
Cải nhà bị mất, 8 cuốn.....	4 \$00
Hiệp nghĩa phong nguyệt, 4 cuốn.....	2 \$00
Lê-triều Ly-thị, 5 cuốn.....	1 \$50
Giọt lụy thương tâm.....	0 \$50
Trăm gây binh rơi.....	0 \$50
Nam nữ anh hùng.....	0 \$25
Biên thám đầy voi, 5 cuốn.....	0 \$75
Su từ cười vợ, 2 cuốn.....	0 \$30
Nợ duyên gì.....	0 \$09
Lý một lần hai.....	0 \$09
Lay Phật cầu chồng.....	0 \$09
Ngân chôn quang trường.....	0 \$15
Hoa xưa ông cũ.....	0 \$20
Nữ sao cho ven.....	0 \$15
Kén rể chọn dâu, 2 cuốn.....	0 \$30
Cổ giáo Yên-Hoa, 2 cuốn.....	0 \$30
Giấc mộng phù sinh.....	0 \$40
Thiện ác đảo đầu, 2 cuốn.....	0 \$30
Cảnh nhà quê, 6 cuốn.....	0 \$90
Hồ thắm, 3 cuốn.....	0 \$36
Hắc y đạo sĩ.....	0 \$12
Thiên-thu trường hận, 2 cuốn.....	0 \$30
Duyên ai nấy gặp, 4 cuốn.....	0 \$48
Trăng khuyết lại tròn, 2 cuốn.....	0 \$30
Bức tranh thời sự.....	0 \$12
Vô oan trái, 4 cuốn.....	0 \$48
Mạng nhà nghèo, 3 cuốn.....	0 \$36
Thuyền-quyên mây mặt.....	0 \$15
Vị nghìn đoạn tình, 3 cuốn.....	0 \$45
Ông Tơ các cô, 2 cuốn.....	0 \$70
Sắc độc hai anh hùng, 2 cuốn.....	0 \$60
Nghĩa đen tình đỏ, 2 cuốn.....	0 \$60
Trộn đạo chung tình.....	0 \$30
Hải cô tuyệt sắc.....	0 \$30
Y thể cường quyền.....	0 \$12
Vị tình bạc nghĩa.....	0 \$30
Cuộc đấu xảo Paris.....	0 \$30
Những muốn vạch trời.....	0 \$30

SẮP RA ĐO'!

NGÀY THỨ NĂM

30
JUN

Hai
ngôi

sao

ái

tình

Hai ngôi sao ái tình

là một bản tiểu thuyết cực kỳ hay, sẽ
đăng vào tập báo Phụ-nữ Tân-văn
từ ngày thứ năm 30 Jun

BỎ-LỬA! BỎ-LỬA!

Quý Bà!

Nên bỏ lửa đi!

Quý Bà lúc sanh sang, nếu muốn:

khỏi phải nằm lửa

khỏi phiền phức vì nóng nực

được ấm áp

màu mè được chuyển vận

được ngon ăn

hợp theo vệ sanh

thì quý Bà nên uống «RUỢU BỎ LỬA» của nhà

thuốc Tây «Nguyễn-văn-Trí» (Mytho) chế ra

Ve lớn..... 2\$50

Ve nhỏ..... 1.30

Gửi cách lãnh hóa giao ngân khắp cõi Đông-Pháp

Nhà thuốc Tây «Nguyễn-văn-Trí» tại Mytho, có trữ bán

đủ các thứ thuốc Tây, và bảo chế theo toa Quan thầy, y

như các đại dược phòng Langsa ở Saigon vậy. Lại có chế:

«ĐẦU CỤ LÀ THIẾT» trị bá chứng

«THUỐC THIÊN THỜI» đã cứu nhiều người rồi,

dám cam đoan

«THUỐC SUYỀN» (Potion Antiasth-

matique)

«SIROP» trị ho thật hay (Sirop Pectoral)

DẦU KHUYNH-DIỆP

của hiệu Viên-Đệ, Đông-hời, là thứ dầu hay đệ nhất

